

Ioana Nemeș, viața universală (dégradé contre degradare)

Bogdan Ghiu
Evul Media
11.08.2013

Cine a apucat să vadă expoziția, vai, postumă a Ioanei Nemeș care s-a închis duminica trecută, 4 august 2013, la Salonul de proiecte, *Sometimes we shouldn't pretend everything is OK*, nu a putut să nu remarcabilul, dez-ego-izarea (de două deci) discretă, falsa afirmare egotist-individualistă ca o condiție, vai, încă din viață presimțită și înțeleasă de către tânără artistă - și tocmai aceasta e, suprem și comun, arta, întotdeauna invenție tehnică de viață -, a supraviețuirii, de fapt a post-viețuirii, a atingerii și realizării *stării de artă* ca un *perpetuum mobile* realist-simbolic, lipsit de iluzii și mituri, capabil să reproducă și să relanseze un fel de eu generic diminuat, dar cu o viață universală.

Să scriem despre noi însine mare și incolor, decolorat, transparent, invizibil, să ținem socoteala propriei vieți, să ne creăm deci viața pretinzând că o consemnăm generic, anonim, nespecific, prin afecte universale, comune, să ne ținem jurnalul de ființă universală decolorată pe lucruri, căci tocmai lucrurile cu care aveam de-a face și pe care le facem sănt jurnalul nostru, să ne supra-scriem ca să supraviețuim, să ne scriem mare și transparent, abia vizibil, *trans-vizibil*, pe lucruri, mare, ca niște afișe de eu, ca niște afișări de ființă, se vede prin noi ca text-viață anonim, abia dacă putem fi descifrați dar nu pentru că am fi înciliciți ci, dimpotrivă, prea clari, prea limpezi.

Ioana Nemeș, din interviul din expoziție (voce egală, egal transparentă, deja mediu, nu mesaj, deja supraviețuitoare, universală, parcă a nimănuia, a unui *eu discret*): spre deosebire de sport, în artă "nu știi dacă ai pierdut sau ai cîștigat", aceeași invizibilitate, estompare a granițelor, inclusiv, suprem, între viață și moarte, ștergere care este tocmai grația discretă, neafișată, transvizibilă a artei.

Apoi: arta ca evaluare permanentă, dar dez/trans-individualizantă, de sine. În societatea neoliberală a individului-întreprindere (vezi Gary Becker, vezi Foucault), a măsurării și a evaluării fiecărui de către alții, "experții", arta ca auto-evaluare, ca re-centrare, ca expertiză comună a vieții, prin simplul fapt de a fi vii, autoevaluare care de fapt e *creație*, "*realizare*" de sine prin falsă *descriere*, prin acte performative de limbaj, prin scriere: ființă, generic, supra-literar, se scrie, e de domeniul scriiturii, deci al autocreației "tehnice", etice, "tehnice".

Mici stări egale, de fapt toate la fel, starea de a fi viu ca un continuum fără granițe radicale.

Scriere afișată în nuanțe radical de-radicalizate, transparent-incolore, de-colorate, ale zilelor-stări, ale *afectelor meteorologice* care, generic, sănsem, *nori de ființă, individuare prin hecitate*, cum spunea (voia) Deleuze, scrierea vieții noastre persistentă tocmai pentru că dificil vizibilă, trans-vizibilă, de-colorată: se distinge greu, dar nu se șterge, *ca să nu se șteargă*. Dar este din capul locului, suprem *etic*, concepută așa, sustrasă istoriei care este întotdeauna istorie a degradării. **Dégradé contre degradare**.

Filele de jurnal ca afișe.

Parcă nici n-ar fi murit, nici nu contează, și trebuie distinsă aici, deloc epatant, tocmai, o latură *stoică*, de dez-afirmare și de diminuare încă din timpul vieții ca artă a anticipării și a de-realizării morții. A murit, n-a murit, nu se vede și nu contează, a realizat starea tehnic-etnic-artistică de automatism ontologic, de *perpetuum mobile* pneumatic a vieții: însemnări ale unui *eu generic* care anulează, care *neutralizează finitudinea consunind cu "Neutrul"*.

Afecte dez-individualizate, viață universală.

În epoca hipercolorării pornografice și a morții eului prin supralicitarea individualismului la comandă, standardizat, tehnologizat, pentru a contrabalansa, deci, moartea prin supra-afirmare, prin hiper-individualizare falsificantă, arta nu poate salva omul decât de-colorindu-i mesajele și expresiile, nepuțind decât să preîmpinge etic, stoic moartea prin *de-colorare*, devenind, din mesaj agresiv, mediu al vieții universale.